

Huỳnh Diệu Hương

Vết chim

Loại sách Tuổi Hoa

Trời là một mảng màu sắc hòa hợp với cỏ non.

Hương cỏ non thì thoang thoảng dịu dàng, mà da trời thì xanh lơ, bênh bồng những bóng mây trắng muốt. Dòng suối soi bóng mặt trời, lấp lánh vàng rực rỡ. Dòng nước chảy êm xuôi. Suối reo. Tiếng róc rách nhịp nhàng. Ấy là phác họa sơ qua cảnh trí trong thung lũng Êm Dềm. Chắc chưa ai nghe đến địa danh này? Vậy thì hãy tưởng tượng đi! Và luôn tiện hình đi! Và luôn tiện hình dung đến một thoáng sương rừng e ấp như mơ ...

Chung quanh là những bờ cỏ mượt mà. Khu vườn nhà em đầy. Ba má vừa dọn về thung lũng Êm Đềm ngày hôm qua. Em sẽ nghỉ mát ở đây suốt mùa Hè. Cảm giác đầu tiên của em là ngợp trong cây lá của núi rừng ở phía trên thung lũng. Đêm qua, ngủ giấc đầu tiên trên căn nhà gỗ cất cao, em lắng nghe tiếng suối chảy thánh thót. Ngõ như những nốt nhạc. Má thường dạo trên dương cầm, nghe sao buồn vui vợi! Sáng này, tiếng chim đánh thức em, rộn rã như tiếng suối reo. Em liên tưởng đến những buổi sáng thức giấc đi học, tự dung dâm nhớ trường, bạn bè và thầy giáo quá. Ba tháng nữa em mới gặp gỡ tất cả. Còn bây giờ ... thôi thì ... cứ vui chơi cho thỏa thích. Nghỉ hè mà! Em nhủ thầm như thế và tung chăn ngồi dậy.

Nắng đã chiếu qua cửa sổ phòng em rồi. Thế là mất một dịp ngắm ông Mặt Trời tròn vo và đỏ như son chui ra từ khóm lá (em vẫn tưởng như thế, nhưng mãi về sau Ba mới nói cho em biết là ở dưới thung lũng không được ngắm mặt trời len lõi từ các mỏm núi trong buổi sáng sớm đầu. Tiếc quá, nhưng thôi, em đành chịu vậy). Má khuấy cho em ly sữa. Ăn xong em xin phép Ba má ra sau nhà chơi, đúng ra là ra sau vườn nhà em để em đi thăm con suối nhỏ.

Cảnh tượng vừa diễm lệ vừa hùng vĩ hiện trước mắt em. Những thân cây cáo vút, to và thẳng, tỏa lá um tùm. Khu vườn rậm màu xanh, xanh biếc. và ở cuối xa, đằng kia, một dòng nước bạc lấp lánh chảy quanh co. Chao ôi! Có bao giờ em nghĩ ra rằng trong vườn nhà em lại có một con suối được đâu.

Thật ...cứ y như là lạc vào rừng xanh ấy! (Đây có được gọi là rừng xanh chưa nhỉ?) Em lại tưởng tượng thêm em là cô công chúa của đám thần dân cây lá trong thung lũng này nữa mới oai chứ ! Em đến gần dòng suối. Suối nhìn em dịu dàng như muốn hỏi:

- Cô bé có muốn tắm suối không? Tôi sẽ làm cô vui thích.

A, cái này thì ...em phải về hỏi Má xem có được phép tắm suối không đã. Suối vẫn tươi cười với em (trong mắt suối em thấy hình ảnh em hiện rõ) và mời mọc tiếp:

- Thế ... cô bé nhúng chân xuống nước chơi đi. Tôi vẫn thích vuốt ve chân cô bé lắm!

Em bằng lòng ngay. Bỏ đôi dép trên bờ cỏ, em nhẹ nhàng bước xuống dòng suối. Nghe như có tiếng Suối cựa mình, em xuýt xoa:

- Ấy chết, thế bé giẫm chân lên mình Suối, Suối có đau không?

Suối khẽ cười, tiếng trong như pha lê vỡ:

- Ồ, không đâu cô bé. Tôi bớt đi một ít nước để nhường chỗ cho cô bé đây. Không đau lắm đâu.

Tuy thế, em vẫn không lội ra xa hơn. Nước suối trong vắt. Có những viên cuội nhỏ đẹp quá. Em vừa mới nghĩ thế thì Suối đã ngọt ngào:

- Cô bé thích mấy viên cuội lắm phải không? Tôi biếu cô bé đây.

Em mừng rỡ:

- Vâng, cảm ơn Suối lắm. Cho bé xin nhé!

Em cúi xuống nhặt từng viên cuội lên. Những viên cuội trong như ngọc, em mân mê trong tay ... Bác Gió đi qua, rũ rê:

- Cô bé ơi! Lên Đồi Mơ chơi đi cô bé! Có mấy chú sóc con đang tắm nắng trên ấy. Tôi lên đùa với chúng đây.

Em thích quá, vội vàng đáp:

- Vâng ạ. Nhưng cháu không biết đường lên Đồi Mơ. Bác chỉ đường

cho cháu nhé!

Bác Gió sốt sắng nhận lời:

- Ô! Dễ lắm cô bé ạ! Này nhé, cô bé hãy men theo dòng suối này, đi hoài. Đến một gốc thông mọc cạnh bờ suối thì quẹo tay trái. Đồi Mơ ở đó. Thôi nhớ, tôi đi đây. Chào cô bé nhen! Chào chị Suối!

Nói chưa xong câu, bác Gió cuốn mình một cái vèo bay đi mất. Em già từ dòng suối và hẹn đến lúc trở về em sẽ ghé thăm. Chị Suối tươi cười:

- Vâng, cô bé cứ đi chơi cho thỏa thích. Bây giờ thì tôi cũng đi có chút việc.

Chị Suối chuyển mình dịu dàng. Tiếng nước chảy nhịp nhàng bên những bước chân em. Nghe theo lời bác Gió, em men theo dòng suối. Vừa đi em vừa nhảy nhót. Thú vị quá! Đồi Mơ! Đồi Mơ! Sao em không biết Đồi Mơ bao giờ nhỉ? Lại còn có những chú Sóc nữa. Ôi, vui quá! Em sẽ làm quen với mấy chú Sóc. Nhưng ... em ngần ngại giây lâu:

- “Không biết mấy chú Sóc xinh xinh kia có cho em làm quen không nhỉ? Chao ôi! Nếu không thì buồn lắm đấy. Em sẽ phải lủi thủi về nhà ...”

Trước mặt em là cây thông sừng sững, cành lá xum xuê. Em quay sang bên trái. Tim em đập thành thịch. Lo quá đi mất! Xa xa ... Đồi Mơ hiện ra rực rỡ dưới nắng vàng. Em bước những bước chân hồi hộp nhất. Và kia kìa ! Bác Gió bay về phía em, rồi rít :

- Nhanh lên cô bé ! Chúng tôi chờ cô bé mãi.

Em lặng người sung sướng. Bác Gió dìu em đi, nương theo gió nên em đi nhanh được. Ô kìa, trên thảm cỏ xanh, những chú thỏ con môi hồng đang gặm cà rốt. Và bốn năm chú sóc trắng điểm hung hung đang ăn những bắp su xanh non. Em sợ chúng giật mình nên e dè không bước nữa. Em ngồi bệt xuống, đưa mắt nhìn bao quát ngọn đồi. Đồi Mơ với những thảm cỏ xanh rờn nhấp nhô như sóng cuộn. Rừng cây. Bóng nắng. Và sương mơ. Thảo nào người ta gọi là Đồi Mơ – em nghĩ thảm như thế. Em quay về phía mấy chú Thỏ và Sóc con. Chúng đã ngừng ăn và đang đùa giỡn với nhau. Chắc là ... chúng có trông thấy em chứ nhỉ?

- Ô, nhưng ... không sao, cô bé không tỏ ý gì là dọa nạt chúng tôi thì chúng tôi cũng vui vẻ chấp nhận sự có mặt của cô bé vậy.
- A, nếu vậy thì tốt quá. Bé vẫn đang nghĩ cách làm quen với mấy chú bé con đó mà! Nhưng ... Thỏ con thì nhát lắm! (tục ngữ đã có câu: “nhát như thỏ” mà lị!), nên bé vẫn ngồi đây chứ không dám đến gần mấy chú đâu.

Những con Thỏ con mắt hồng trông xinh quá, còn mấy chú Sóc thì đầy vẻ tinh anh trên đôi mắt đen hay màu hạt dẻ (ấy chắc tại Sóc ta ăn nhiều hạt dẻ quá đây!). Bỗng có tiếng chim hót ở cuối đồi, em lắng nghe. Trong sớm mai yên tĩnh, chỉ có tiếng gió và sự lặng im, tiếng chim lanh lảnh nghe như tiếng ai hò. “Bắt cô trói cột ... Bắt cô trói cột”. (Ấy, thật ra thì em không biết có phải chim hò đúng như thế không, nhưng ... có lần em nghe chú em kể là chú ấy đã nghe chim hò “Bắt cô trói cột” ở đường rừng xuyên qua đèo Bụt khi chú theo đoàn Hướng Đạo đi cắm trại. bây giờ em đang ở trong thung lũng . Tự dưng khi nghe chim hót em cũng ... cứ tưởng rằng em đang nghe

tiếng chim rừng như chú em vậy)... Em giật mình nhìn quanh quất. Không một bóng ai. Chỉ có tiếng Gió cười như nắc nẻ. Em nhóm dậy đi về phía cuối Đồi Mơ. Em cũng không quên vẫy tay chào những con Sóc nhỏ và mấy con Thỏ con đang ngơ ngác nhìn theo.

Cuối đồi cảnh vật bỗng nhỏ hẳn lại. Hình như đây là thế giới của một loài bé bé. Những gốc cây, những chiếc lá, và ngay cả bờ cỏ em đang bước cũng hầu như nhỏ bé hẳn. Cỏ xanh mượt mà hơn, bước chân em cảm thấy êm ái hơn. Ngay cả sương mờ cuối đồi cũng mỏng manh hơn. Một dòng suối con - chỉ bằng một nửa sông suối sau nhà em thôi hà - uốn mình chảy quanh co. Nước trong xanh leo lẻo. Gần đáy mặt tấm bảng màu trang kẻ chữ xanh, em đọc thấy dòng chữ: “CON SUỐI HỒN NHIÊN”. Chào ôi, tên suối đẹp quá! Em mỉm cười làm quen với dòng nước xanh đó:

- “Này Suối ơi! Tên đằng ấy dễ thương ghê! Cho Bé làm quen với đi ! »

- Ủ ừ ! Đến đây chơi với tôi đi ! Cô bé từ đâu đến đây thế nhỉ ?

- Bé ở trong ngôi nhà Sung Sướng, dưới chân đồi Mơ ấy. Suối Hồn Nhiên có quen với dòng suối cạnh gốc thông già không nhỉ ?

Suối Hồn Nhiên reo lên :

- Ô, có chứ ! Có chứ ! Chị Nhân Hòa của tôi đây. Đằng ấy quen với chị tôi à ?

Em giật đầu rồi móc túi lấy mấy viên cuội ra khoe :

- Chị Nhân Hòa tặng Bé đây ! Thế Suối Hồn Nhiên có quà gì cho Bé không ?

- Ô, có chứ ! Có chứ !

Vừa nói con suối vừa đẩy đưa những khóm rong hồng đến gần chân em,

và bảo :

- Tặng đặng ấy đấy ! Rong này trôi từ thác Mây Ngàn trên tận dãy núi Thương yêu mà về đây đấy ! Đặng ấy ném thử xem ! Ngọt như đông sương cơ !

Em e dè nhấm nháp một tí. Quả thật Rong Hồng ngọt lịm như lời Suối Hồn Nhiên bảo. Nhưng ... bỗng nhiên em buồn ngủ quá. Lạ thật, mắt em cứ riu lại. Em ngồi xuống cỏ, rồi em ngã mình trên cỏ, đầu em gối lên cánh tay ... Văng vẳng em nghe con suối hát, tiếng róc rách dịu dàng như tiếng nhạc mơ hồ đâu đây

Suốt buổi sáng Má loay hoay dọn dẹp không để ý Bé đi đâu. Mãi đến lúc dọn cơm trưa, Má mới chợt nhớ tới Bé và ra vườn sau tìm con gái. Má gọi « Bé ơi » mấy lần mà không nghe Bé đáp. « Chắc con bé ra suối rồi », nghĩ thế Má bèn đi thẳng đến cuối vườn. Nhưng bờ suối vẫn vắng bóng con gái Má. – "Thôi ... thế con bé lên đồi Mơ rồi ». Và Má lẩm bẩm « Đi xa thế này nắng chết, lại không đội mũ nữa chứ ! Con bé tệt thì thôi ... » Má quay vào nhà lấy cái mũ cho bé, rồi bước dọc theo bờ suối .

* * *

Ở cuối bãi cỏ xanh non kia, Gió vừa đánh thức Bé dậy. Mở mắt nhìn chung quanh, em ngỡ ngác : « Lạ nhỉ ? Sao em lại nằm đây ? A ... Phải rồi, em đang nói chuyện với dòng suối Hồn Nhiên mà ! Tự dưng em buồn ngủ

khi ăn mấy cọng Rong Hồng này ! »

Ánh nắng xuyên qua lá cây, chiếu trên mình em hâm hấp nóng :

- « Bây giờ chắc đã trưa lắm rồi. Thôi em trở về, không Mẹ mắng »...

Tay em ôm mớ Rong Hồng. Em nheo mắt nhìn dòng suối:

- Bé về nhá! Dòng suối Hòn Nhiên ! Chiều Bé lại ra đây chơi với suối.

- Vâng, nhưng cô bé cho tôi vuốt ve chân cô đã nào!

Em chịu ý con suối nhỏ, bước chân xuống dòng suối mát lạnh. Nước khe khẽ vỗ vào chân em, tung tóe những bọt bóng trắng xóa.

- Thôi, đừng ấy về đi nhá! – Con Suối nói, giọng cảm động- Nhớ đến thăm tôi nhé!

Em gật đầu, đưa tay vẫy tạm biệt con suối nhỏ, nhảy chân sáo về nhà. Đồi Mơ vào trưa đã trở nên vàng mơ, không còn xanh màu sương mơ buổi sáng. Mấy chú Thỏ và Sóc con biến đâu mất dạng. Em chợt thấy Má từ đằng xa. Má đang cầm cái mũ của em trong tay. Em chạy vội lại, ôm chầm lấy Má, dụi đầu vào người Má:

- Má ơi. Má! Con chơi ở đây vui quá hà!

Má cúi xuống hôn nhẹ lên tóc em. Má vuốt tóc em. Nhẹ nhàng đội mũ cho em. Má mắng yêu:

- Chó con! Đi chơi xa làm Má đi tìm nãy giờ. Sao con biết Đồi Mơ mà lên đây thế? À này. Bé lại lội suối rồi phải không?

Em nũng nịu, tay ôm ngang lưng Má, em nhảy chân sáo liên thoảng kẻ:

- Má ơi! Má! Bác Gió chỉ đường cho con đến đây thăm đồi Mơ đấy Má ạ! Có cả Thỏ con và Sóc con nữa Má à! Chúng xinh lắm cơ! Con không có lội suối đâu. Suối đòi vuốt ve chân con đấy chứ! Má ơi! Má biết dòng suối ở cuối đồi Mơ này tên gì không hả Má? Suối tên là Hòn Nhiên đấy Má! Suối

cho con Rong Hồng này má! Rong Hồng ăn ngọt lắm cơ. Má ạ !...

Em còn định kể nữa, thì Má đã bế bổng em lên:

- Gớm thôi, con gái Má tưởng tượng vừa vừa ấy chứ! Cứ như là truyện cổ tích ấy thôi. Nay Bé con về ăn cơm rồi chiều lại ra rùng chơi.
- Em lắc lắc cái đầu - bực ghê, Má không chịu tin em nói thật mới lạ chứ!
- Không, con nói thật mà! Rong Hồng đây này Má! Vừa nói em vừa đưa cùm Rong Hồng ra cho Má xem.
- Ủ, Má biết rồi! Bé lộn xuôi vớt đấy chứ gì?
- Không có đâu má! Con đâu có lộn xuôi. Suối HònNhiên cho con đấy mà! - Rồi ngoái cổ lại đằng sau, em hét to – Có phải không đằng ấy?

Nhưng con xuôi nhỏ đã xa rồi. Em chỉ còn nhìn thấy một vệt trắng bạc lấp lánh trong đám lá cây thôi. Má cười, bẹo má em:

- Gớm thôi, dòng xuôi nó nói chuyện với con nãy giờ sao?
- Vâng ạ, Con kể Má nghe nhé! Còn nhiều chuyện hay lắm cơ!
- Ủ, để về nhà kể nốt cho Ba nghe với. Lần sau đi chơi xa Bé nhớ đội mũ nhé! Nắng to như thế này văng đầu đấy con ạ!
- Vâng, thưa Má con nhớ ạ!

Má ẵm em bước nhanh nhanh. Có tiếng gió đâu đây thổi khe khẽ dịu dàng. Em thì thầm trên vai má:

- Bác Gió ơi! Chiều nay Bác lại ghé đồi Mơ nữa nhé!
- Chó con! Lắm nhảm cái gì thế hử “cô”?

Em chui đầu vào vai Má:

- Con vừa nói chuyện với bác Gió đấy Má! Con rủ Bác ấy chiều nay lên đồi Mơ với con.

Chắc Má ngạc nhiên lắm. Hoặc Má sẽ cho con gái Má nói đùa. Nhưng không, em nói thật đấy mà! Hay là ... thôi, để trưa về em hăng kể cho mỗi mình Ba nghe thôi. Chắc là Ba cũng sẽ tin con gái Ba nói thật chứ nhỉ? Rồi khi hết hè, em lại trở về trường; em sẽ kể cho tụi bạn em nghe. Chắc chắn chúng sẽ tin em nữa. Mà em kể chuyện thật thì tại sao lại không tin em nhỉ? Vừa nghĩ ngợi vẩn vơ, em vừa mân mê mấy viên cuội trong túi áo; Nắng ở trên cao tỏa xuống rất dịu dàng ...

Tháng 4, 1970
HUỲNH-DIỆU-HƯƠNG

Đánh máy: Ct.Ly
Nguồn: Bán nguyệt san Tuổi Hoa
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 13 tháng 3 năm 2008